

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 stycznia 2017 roku w sprawie z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. przeciwko M. D. i W. D. o zapłatę 22.305,63 złotych, Sąd Rejonowy w Kutnie zasądził od pozwanych M. D. i W. D. solidarnie na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 22.305,63 złotych wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 20.581,22 złotych od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, jednak od dnia 1 stycznia 2016 roku w wysokości nie przekraczającej odsetek maksymalnych za opóźnienie (pkt 1), a także zasądził od pozwanych M. D. i W. D. solidarnie na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 2.696,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2) oraz stwierdził, że nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa (pkt 3).

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego podnieśli, że kwota wyliczona przez bank nie wynika z dokumentacji, podnosząc przy tym, że dokonują ciągłych spłat oraz zawierają z pozwanym ugody.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania – kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, co czyni zbędnym ich ponowne przytaczanie w tym miejscu. Ustalenia te Sąd I instancji poparł wnikliwą i rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów dokonana przez ten Sąd odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie okoliczności sprawy. Sąd Rejonowy powołał także prawidłową podstawę prawną wyroku, przytaczając w tym zakresie stosowne przepisy. Sąd Okręgowy nie dostrzega naruszenia przepisów prawa materialnego, które zobligowany byłby wziąć pod uwagę z urzędu.

Przede wszystkim Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że strony poza umową rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego łączyła umowa kredytu odnawialnego w ramach prowadzonego rachunku bankowego. Brak było również wątpliwości, że kredytobiorcy na podstawie zawartej umowy o kredyt zobowiązali się do zwrotu kapitału kredytu oraz odsetek i kosztów ustalonych na podstawie postanowień umownych i z obowiązku tego nie wywiązali się. Pozwani zaprzestali bowiem dokonywać spłaty kredytu na zasadach określonych przez strony umowy, czego pozwani nie kwestionowali, co skutkowało wypowiedzeniem umowy przez bank. Jak wynika przy tym z akt sprawy, w toku postępowania pierwszoinstancyjnego pozwani zakwestionowali jedynie fakt zawarcia umowy z dnia 27 marca 2015 roku, nie kwestionując wysokości zadłużenia, w szczególności w żadnym zakresie nie odnieśli się do przedłożonych przez stronę powodową dokumentów obrazujących historię łączącej strony umowy kredytu odnawialnego. Pozwani nie ustosunkowali się do wskazanych okoliczności faktycznych, wskazując jedynie na swą obecną trudną sytuację materialną. W tym stanie rzeczy Sąd I instancji słusznie uznał, że wysokość dochodzonych przez stronę powodową należności znajduje potwierdzenie w przedłożonych dokumentach rozliczeniowych dotyczących przedmiotowej umowy, czy zestawienia operacji dokonywanych na rachunku. Należności dochodzone przez powoda wynikają także z ustaleń umownych stron. Wywody skarżących zaprezentowane w apelacji w żadnym zakresie nie podważają powyższej oceny i wniosków Sądu Rejonowego. Apelujący kwestionując w apelacji wysokość dochodzonego roszczenia oraz prawidłowość wydanego rozstrzygnięcia nie wskazali żadnych dowodów dających podstawę do podzielenia stanowiska w tym zakresie. Wskazać przy tym należy, że ciężar dowodzenia spoczywa na tym, kto wywodzi z danej okoliczności skutki prawne (art. 6 k.c.), a obowiązek przedstawienia dowodów skierowany jest do stron (art. 232 k.p.c.). Zaznaczyć trzeba nadto, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, lecz musi zostać udowodnione przez

stronę to twierdzenie zgłaszającą. Tymczasem pozwani tak w toku postępowania przed Sądem I instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym nie wykazali, by wysokość dochodzonego pozwem roszczenia była nieuzasadniona, w szczególności, by od momentu wypowiedzenia umowy kredytu dokonali jakiegokolwiek wpłaty na poczet zadłużenia, jak również by pomiędzy stronami zawarta została ugoda w powyższym zakresie.

Wobec powyższego należało uznać, że apelacja strony pozwanej stanowi jedynie nieskuteczną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i trafnym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego i z tych też względów nie mogła skutkować wydaniem korzystnego dla pozwanych rozstrzygnięcia uwzględniającego apelację w całości, czy nawet w części.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i nie obciążył pozwanych kosztami postępowania należnymi stronie powodowej, uznając że w sprawie zachodzą szczególne okoliczności pozwalające na odstępianie od podstawowej zasady rozstrzygania o kosztach procesu – odpowiedzialności za wynik na rzecz zasady słuszności. W rozpoznawanej sprawie za zastosowaniem przepisu art. 102 k.p.c. i nieobciążaniem pozwanych obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego przemawiał przede wszystkim okoliczność, iż pozwani do czasu wydania prawomocnego orzeczenia, a zatem także po wydaniu rozstrzygnięcia przez Sąd pierwszej instancji, posiadali subiektywne przekonanie o niezasadności dochodzonego pozwem roszczenia. Sąd Okręgowy wziął także pod uwagę sytuację finansową pozwanych, a także konieczność spłaty przedmiotowego zadłużenia.